

záchranná stanica
**VEVERIČKA
NINKA**

Zuzana Štelbaská
ilustrovala Lucia Zednikovičová

Albatros

Záchranná stanica Veverička Ninka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Zuzana Štelbaská

Záchranná stanica: Veverička Ninka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

**VEVERIČKA
NINKA**

záchranná stanica

VEVERIČKA NINKA

podľa skutočnej udalosti

Zuzana Štelbaská
Ilustrovala Lucia Zednikovičová

Albatros

Tomi, spomal'!

„Tri, dva, jeden, štart!“

Učiteľ telesnej výchovy pán Jarný odštartoval štvrtákov zoradených na bežeckej dráhe. Pri poslednom slove hlasno tleskol rukami nad hlavou a deti sa rozbehli. Dvadsať párov nôh dupalo po červenom tartanovom povrchu v snahe nedobehnúť do cieľa úplne na chvoste. Už po pár metroch sa však krdel' detí začal trhať a naťahovať. Tí, ktorí zostávali, ledva lapali po dychu. Iní naťahovali krok ako africké gazely a získavali náskok. Až na jedného chalana, ktorý nepatril k žiadnej skupine. Okamžite po štarte vystrelil ako namydlený blesk a už po pár metroch nechal spolužiakov za sebou.

Cieľom bolo, aby každý prebehol aspoň jeden okruh. Tomi však bol zvyknutý behať oveľa dlhšie trasy než štyristo metrov. Každý deň lietal po

zázrivských kopcoch s Akimom, belgickým ovčiakom, s ktorým býval na tamojšej Záchrannej stanici pre divé zvieratá. Tomi bol synom správcu a bol zvyknutý nielen na ťažkú prácu okolo zvierat, ale aj na to, že v hociktorú dennú či nočnú hodinu treba bežať po zásoby k veterinárovi na opačnú stranu dediny. Inokedy bežal po hocičo, čo práve jeho rodičia Maco a Andrea alebo sestra, šiestačka Luly, potrebovali pre záchranu divého zvierata. Akim mu bol neustále v päťách. Bol to krásny veľký pes s vyšportovaným telom a Tomimu nerobilo žiadny problém držať s ním krok.

Preto sa mu na hodine telesnej výchovy štyristo metrov skrátka málilo. Dokonca ani nebežal z plných síl, iba tak, aby sa nepovedalo. No aj tak za krátko obehol celý okruh atletickej dráhy, a kým jeho spolužiaci hlasno fučali a už ledva prepletali nohami, Tomi ich predbehol a bežal druhé kolo akoby nič.

Šiestaci, ktorí vedľa hrali futbal, sa prestali venovať zápasu a zízali na štvrtáka s motorovým pohonom. Tomiho poznali. Bol to predsa brat ich spolužiačky Luly.

„Aha, aký Dash z rodinky Úžasných!“ zvolal jeden.

„Tomi, veď o chvíľu dobehneš až do Žiliny!“

Tomi sa zasmial a pridol do kroku. To už naňho s vypúlenými očami pozeral aj telocvikár.

Lula, ktorá dobre poznala Tomiho bežecké schopnosti, sa smiala tiež.

„Tomi, spomal!“ zakričala naňho a o chvíľu celý dvor skandoval a tleskal: „To-mi! Spo-mal! To-mi! Spo-mal!“

Do okien školy sa nahrnuli ďalšie hlavy, zvedavé, čo sa to na ihrisku deje. Pridali sa k pokriku, takže napokon už hučala celá škola: „To-mi! Spo-mal! To-mi! Spo-mal!“

Lenže Tomi nespomalil. Kým po prvom okruhu dobehol do cieľa aj posledný spolužiak, on zabehol až tri okruhy a vyslúžil si búrlivé ovácie.

Bežecká kariéra

O telocvikárovi pánovi učiteľovi Jarnom kolovali po škole hotové legendy. Vraj je to bývalý vojak, ktorý chodil na mierové misie do Afganistanu. Vraj sa tam vyznamenal a zachránil dedinu pred útokom šialencov. Vraj vlastným telom chránil nejaké dieťa a jeho zranenú mamu niesol v náručí niekoľko kilometrov k najbližšiemu vojenskému lekárovi. Pán Jarný na všetky tieto reči odpovedal tak, že podvihol jedno obočie a mlčal. Deti voči nemu mali silný rešpekt. V učiteľskom zbore patril k najstarším pedagógom, no ktorýkoľvek žiak by vám povedal, že vďaka skvelej forme bol zo všetkých vyučujúcich najzaujímavejší.

„Tomi,“ oslovil chlapca po hodine. „Vidím, že rád beháš.“

„Áno,“ prikývol Tomi. Skúmavo hľadel učiteľovi do tváre. Pokúšal sa prísť na to, kam pán Jarný mieri, skôr než to sám vysloví. Tomi rád čítal ľuďom myšlienky z ich výrazu a bol v tom celkom dobrý. No u pána Jarného človek nikdy nevedel, na čom je.

„Vieš, že máme na škole atletické tréningy?“ spýtal sa pán učiteľ.

„Áno,“ prikývol znova Tomi. A keďže nechcel vyzeráť ako somár, ktorý nevie povedať nič iné než ‚áno‘, dodal: „Lenže tie sú iba pre druhý stupeň, nie?“

„Zatiaľ,“ odvetil pán Jarný. „Žiakov prvého stupňa sme na atletiku vyberali z tréningov futbalu, hádzanej alebo florbalu. Ale teba som nikdy na žiadnom nevidel. Nemáš rád tímové športy?“

„Čo ja viem,“ mykol plecom Tomi. „Ani nie.“

„Atletika by sa ti nepáčila? To nie je tímový šport,“ povedal pán Jarný. Tomi sa zachmúril a učiteľovi vzápätí došlo, že Tomi predsa určite vie, o aký šport ide, a trochu ho tým dôvetkom urazil. Preto rýchlo pokračoval: „Chcem ti skrátka ponúknuť, aby si sa k nám pridal. Stretávame sa vždy v utorok

a vo štvrtok po škole. Ak by ťa to chytilo, mohli by sme trénovať aj každý deň.“

Tomi sa na sekundu zamyslel. Zvažoval, čo by asi za takú ponuku dali iné decká. Pán Jarný videl niekoľko atletických klubov po celom regióne a jeho zverenci často vyhrávali aj medzinárodné súťaže. Napokon vyslovil otázku, ktorá ho zaujímala najviac: „Prečo by som mal trénovať s vami, keď ja už dávno trénujem s Akimom? Jeho na dráhu nepustíte a tartan by mu aj tak zničil nohy.“